

lhůtu ve vyzvání úřadu vymezenou. Stížnost tudíž proti shora uvedenému právnímu názoru úřadu namítá, že sankce v § 37 odst. 3 cit. zákona stanovená v daném případě nemá místa následkem toho, že úřad stranu k předložení řečeného průkazu zvláště ještě vyzval a jí lhůtu k tomu poskytl, takže sankce zákona byla by nastala teprve tehdy, kdyby tomuto úřednímu vyzvání ve lhůtě jím stanovené nebyla byla vyhověla. Stížnosti nelze přisvědčiti.

Cit. zákon v dotčeném předpisu § 37 odst. 3 slovy jakoukoli pochybnost vylučujícími určuje, že dosavadní oprávnění zanikají, n e p r o k á ž e - l i jejich majitel do jednoho měsíce od účinnosti tohoto zákona § 8 cit. zákona požadované pojištění. Zákon tedy výslovně vyžaduje předložení průkazu pojištění, nestačí tedy pouhá existence pojištění, neboť zákon připíná zánik oprávnění již ke skutečnosti, že žádaný průkaz ve lhůtě jednoho měsíce od počátku účinnosti zákona počítané, tedy ve lhůtě, jejíž konečný den zákon sám jako nepohyblivý a neodsunutelný určuje, nebyl podán. Z cit. předpisu je nepochybná vůle zákona, aby po uplynutí řečené lhůty jednoho měsíce zanikla všechna dosavadní oprávnění, jejichž majitelé předepsaný průkaz o pojištění nepodali. Za tohoto stavu pak nesejde ani na tom, zda toto zmeškání lhůty stalo se zaviněně čili nic. Zákon nepřipustil v tom směru od uvedené své dispozice žádné výjimky. Právem proto žal. úřad vyslovil, že nemá ani právní možnosti, aby prodloužením řečené zákonné lhůty jednoměsíční uvedenou sankci zákona odčinil. Na tomto právním stavu nemohlo tedy nic změnit ani vyzvání okr. úřadu st-lkou dovolané, aby do 8 dnů předložila se zřetelem k ustanovením §§ 8, 13 a 37 zákona č. 198/1932 Sb. a § 7 vlád. nař. č. 36/1933 Sb. doklady tamže uvedené.

Ježto podle obsahu spisů i dle stížnosti je nesporno, že st-lka během zákonné jednoměsíční lhůty vůbec žádného průkazu nepodala, ob stojí výrok nař. rozhodnutí o zániku koncese st-lčiny již z tohoto důvodu. Pak odpadá však nutnost obírat se dále vývody stížnosti, zda průkaz o uzavřeném pojištění po zmíněné zákonné lhůtě předložený vyhovoval obsahem a formou požadavkům zákona, a zda může obstát ještě další důvod pro zánik koncese, úřadem uváděný, totiž nepředloženi schváleného dopravního řádu.

Č. 12.726.

Živnostenské právo. — Řízení před nss: I. Živnostenské společenstvo není legitimováno ke stížnosti proti udělení dispense od pracovního vysvědčení podle § 14 c) odst. 3 živn. řádu. — II. Proti udělení dispense podle § 14 c) odst. 2 živn. řádu je živnostenské společenstvo legitimováno namítati, že úřad založil na vadném řízení svůj úsudek o tom, že jsou zde okolnosti odůvodňující výjimečnost jeho opatření.

(Nález z 15. ledna 1937 č. 10.152/37.)

Prejudikatura: Boh. A 4152/24.

Věc: Společenstvo výrobců cementového zboží a umělého kamene v obvodu obchodní a živnostenské komory pro Cheb v Karlových Va-

rech proti rozh. min. obchodu v Praze ze 17. dubna 1934 (za zúč. Františka N. adv. Dr. Walther Laube z Mostu) o prominutí průkazu způsobilosti.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud obsahuje dispensi podle § 14 c) odst. 2 živn. řádu, zrušuje se pro vadnost řízení; jinak se stížnost — odmítá pro nepřipustnost. —

Důvody: Zemský úřad v Praze výměrem z 22. dubna 1933 prohlásil, že žádosti Františka N. za udělení dispense od předložení průkazu způsobilosti za účelem samostatného nastoupení výroby cementového zboží nevyhovuje, ježto žadatel nepodal průkaz o tom, že v živnosti výroby cementového zboží byl skutečně zaměstnán po předepsanou dobu, jak to předepisuje § 14 c) odst. 3 živn. řádu.

Na odvolání Františka N. zrušil žal. úřad nař. rozhodnutím v odpor vzaté rozhodnutí zem. úřadu a udělil mu na základě odst. 2 a 3 § 14 c) živn. řádu dispensi od předložení průkazu způsobilosti k nastoupení a samostatnému provozování živnosti výroby cementového zboží, poněvadž vysvědčením zednického mistra Aloise K. z 28. prosince 1930 žadatel prokázal, že se u něho vyučil výrobě cementového zboží a umělého kamene v době od 3. května 1923 do 20. října 1926 a byl u něho zaměstnán jako pomocník při výrobě cementového zboží od 24. dubna 1927 do 25. října 1930. Zaměstnání pomocnické při pracích cementářských v živnosti zednické může být podkladem pro udělení dispense, neboť dle § 1 zákona č. 49/1927 Sb. prohlašuje se živnost výroby cementového zboží, pokud není provozována pro potřebu vlastní živnosti staviteli, zednickými a kamenickými mistry a muráry, za živnost řemeslnou. Podle výslovného znění tohoto paragrafu může stavitel, zednický mistr, kamenický mistr a murár živnost výroby cementového zboží pro potřebu vlastní živnosti provozovati, aniž by musil podati zvláštní průkaz způsobilosti, ježto zákon rozlišuje mezi řemeslnou živností výroby cementového zboží a živností výroby cementového zboží provozovanou pro potřebu vlastní živnosti stavitelské, zednické atd. Má-li tedy podle zákona zednický mistr právo provozovati živnost výroby cementového zboží pro potřebu vlastní, není námitek, aby měl pomocníka i v této živnosti. Žadatel tedy prokázal, že byl zaměstnán po dobu delší 3 let jako pomocník, a dle výsledku konaného šetření jde o mimořádného zřetele hodný případ, který odůvodňuje udělení dispense na základě odst. 2 a 3 § 14 c) živn. řádu. — —

Uvažuje o stížnosti podané do rozhodnutí žal. úřadu ze 17. dubna 1934 musil soud především zkoumati, pokud společenstvo je legitimováno bráti tento výrok v odpor stížností k nss. Výrok ten je podle svého obsahu dispensí od předložení průkazu způsobilosti za účelem samostatného nastoupení živnosti výroby cementového zboží, jež zákonem č. 49/1927 Sb. prohlášena byla za živnost řemeslnou. Dispensí tou bylo zúčastněné straně prominuto:

a) předložení listu tovaryšského, resp. vysvědčení o vykonané zkoušce tovaryšské po rozumu odst. 2 § 14 c) živn. řádu,

b) předložení pracovního vysvědčení po rozumu odst. 3 téhož zákonného předpisu.

Pokud společenstvo brojí proti dispensi od předložení pracovního vysvědčení, musil nss odmítnouti stížnost společenstva jako nepřipustnou, neboť podle § 116 a) živn. řádu dává tento předpis živnostenským společenstvům legitimaci k tomu, aby opravnými prostředky braly v odpor rozhodnutí živnostenských úřadů o udělení dispense podle odst. 1 a 2 § 14 c) živn. řádu, neposkytuje jim však rekursního práva proti udělení dispense od předložení pracovního vysvědčení podle odst. 3 tohoto paragrafu. V důsledku toho nelze jim přiznati ani legitimaci ke stížnosti k nss proti takovému rozhodnutí (srovn. nález Boh. A 4152/24) a možno tedy námitkami společenstva zabývat se pouze potud, pokud směřují proti udělení dispense podle § 14 c) odst. 2 živn. řádu.

Pokud jde o tuto dispensi, dlužno především vytknouti, že předpis § 14 c) odst. 2 živn. řádu neváže udělení této dispense na splnění určitých materiálních předpokladů, jak je tomu u dispense podle § 14 c) odst. 3 živn. řádu, nýbrž ponechává volné úvaze úřadu, aby podle okolností případu sám rozhodl o tom, kdy má učiněna býti výjimka ze zásady vyslovené v § 14 odst. 2 č. 1 živn. řádu, podle níž vyžaduje se k nastoupení živnosti řemeslné předložení tovaryšského listu, případně vysvědčení učebního a vysvědčení o vykonané zkoušce tovaryšské, a kdy má býti upuštěno od požadavku předložení těchto dokladů. Přesto, že jde o věc volné úvahy, nelze živnostenskému společenstvu upřítí také legitimaci proti udělení dispense podle § 14 c) odst. 2 živn. řádu, jak zato má odvodní spis zúčastněné strany, neboť společenstvo, jež podle § 116 a) živn. řádu je stranou v řízení o udělení této dispense, má právo aspoň na to, aby úřad svůj úsudek o tom, že jsou zde okolnosti odůvodňující výjimečnost dotčeného opatření, založil na bezvadném řízení (srovn. nález Boh. A 4152/24).

Jak z obsahu nař. rozhodnutí patrně, rozhodl se žal. úřad udělit zúč. straně dispensi podle § 14 c) odst. 2 živn. řádu se zřetelem k tomu, a) že strana ta vysvědčením zednického mistra Aloise K. z 28. prosince 1930 prokázala, že se u něho vyučila výrobě cementového zboží a umělého kamene v době od 3. května 1923 do 20. října 1926, b) a že podle výsledku konaného šetření vůbec jde o případ hodný mimořádného zřetele, který udělení této dispense plně odůvodňuje. Pokud jde o důvod prvý, dlužno mu rozuměti tak, že žal. úřad se rozhodl udělit zúč. straně žádanou dispensi se zřetelem na to, že třeba tato nemohla se vykázati tovaryšským listem, resp. vysvědčením o vykonané zkoušce tovaryšské, aby bez dispense podle § 14 c) odst. 2 mohla dosáhnouti živnostenského listu pro výrobu cementového zboží, přece jen podle vysvědčení jí předloženého fakticky živnosti té se vyučila. Proti tomuto zjištění namítá společenstvo ve své stížnosti podané k tomuto soudu a v podstatě namítalo již v řízení správním, že zúč. strana nemohla se vyučiti výrobě cementového zboží u zednického mistra Aloise K. již proto, že jmenovaný neměl živnostenského oprávnění k provozování této živnosti a František N. nebyl také v této živnosti u něho zaměstnán, nýbrž pracoval u něho jako zedník. Žal. úřad sice

ve svém rozhodnutí dovozuje, že Alois K. jako zednický mistr mohl vzhledem k ustanovení § 1 zákona č. 49/1927 Sb. zaměstnávatí zúč. stranu jako pomocníka při výrobě cementového zboží, tím ale nikterak nedává odpověď na námitku společenstva, že jako učně zaměstnávatí jej nemohl. Rovněž nedal odpovědi na námitku, že vysvědčení vydané Aloisem K. neodpovídá pravdě, ježto František N. nebyl zaměstnán výrobou cementového zboží, nýbrž byl u jmenovaného zaměstnán jako zedník. Tento nedostatek řádného odůvodnění činí první důvod podstatně vadným. Vadným je však i důvod druhý, neboť žal. úřad neuvádí, proč jde o případ hodný zvláštního zřetele, aby společenstvo vědělo, ve kterých okolnostech spatřuje žal. úřad výjimečnost případu, o nějž jde, a mohlo se proti nim brániti v tom rámci, jak svrchu uvedeno. — — —

Č. 12.727.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení před nss: Výnos gen. fin. ředitelství v Bratislavě, který s pohrůzkou disciplinárního zakročení podle § 14 odst. 2 zákona č. 204/1932 Sb. ukládá státnímu úředníku v. v., aby se vzdal výkonu advokátní praxe, není rozhodnutím ve smyslu § 2 zákona o ss.

(Nález z 16. ledna 1937 č. 2069/35-4.)

Věc: Dr. Štěpán M. v Prešově proti výnosu gen. fin. ředitelství v Bratislavě z 5. února 1935 o porušení předpisu § 14 odst. 1 zákona č. 204/1932 Sb.

Výrok: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

Důvody: Presidium gen. fin. ředitelství pro Slovensko výnosem z 5. února 1935 vyzvalo st-le, vrch. fin. radu v. v., se zřetelem k tomu, že je zapsán v seznamu členů advokátní komory v Turč. Sv. Martině jako advokát v Prešově, aby obratem oznámil, kterým úřadem bylo mu dáno povolení k provozování advokátní praxe, a poněvadž na vykonávání této činnosti se vztahuje ustanovení odst. 1 § 14 zákona č. 204/1932 Sb., uložilo mu zároveň, aby ihned zanechal této činnosti a do 14 dní předložil doklad o tom, že byl ze seznamu advokátů vymazán. V případě neuposlechnuti tohoto rozkazu bylo by proti st-li nutno zakročiti disciplinárně použitím ustanovení odst. 2 výše cit. paragrafu.

Maje rozhodovati o stížnosti podané na toto rozhodnutí, zkoumal nss na prvním místě předpoklady své vlastní příslušnosti (§ 4 zákona o ss), zejména také otázku, je-li nař. rozhodnutí gen. fin. ředitelství rozhodnutím neb opatřením správního úřadu ve smyslu § 2 zákona o ss, které by bylo způsobilé zasáhnouti do subjektivních práv st-lových. Po této stránce uvážil nss toto:

Nař. výnos gen. fin. ředitelství se opírá o předpis § 14 odst. 1 zákona z 28. prosince 1932 č. 204 Sb., podle něhož státní zaměstnanec ve výslužbě nesmí vykonávati s úmyslem výdělečným činnost po případě provozovati podnik nebo se zúčastniti na podnicích nebo činnostech po